

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przeciwko J. R. o zapłatę kwoty 6.649,98 zł: 1. zasądził od pozwanej J. R. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1.469,09zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 maja 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem należności związanych z zawarciem umowy pożyczki z dnia 26 sierpnia 2013 roku, 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, 3. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 865,00 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz pozwanej przez adwokata S. S., 4. przyznał na rzecz adwokata S. S. kwotę 611,00 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz pozwanej wraz z należnym podatkiem od towarów i usług w części uwzględniającej powództwo, którą polecił wypłacić od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Kutnie.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez uznanie przez Sąd, że pozwana dokonała spłaty pożyczki w dniach 26.08.2013 oraz 3.09.2013 r (692,60 zł) tj. ustalenie błędnego stanu faktycznego, co skutkowało zasądzeniem kwoty niższej niż rzeczywiście należna powodowi z tytułu zawartej umowy pożyczki,

- art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym także za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zarzuty apelacji, Sąd Okręgowy uznał za chybione.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Z zarzutem powyższym nie można się zgodzić, gdyż apelujący nie wskazuje jakich to konkretnie uchybień dopuścił się Sąd I instancji w toku przeprowadzanego rozumowania, które to uchybienia naruszałyby zasady logiki czy też przeczyłyby wskazaniom doświadczenia życiowego. Natomiast bez zasygnalizowania tak ujmowanych uchybień, kwestionowanie ocen przyjętych przez sąd na tej tylko podstawie, że z zebranego materiału dowodowego możliwe jest wywiedzenie konkurencyjnych wniosków, jest zabiegiem chybionym, choćby nawet mocno osadzonym w subiektywnym przekonaniu skarżącego. W aspekcie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc w takim kształcie stanowi wyłącznie wyraz własnego zapatrywania skarżącego, że pozwana nie dokonała spłaty pożyczki w dniach 26.08.2013 r (1.500 zł) oraz 3.09.2013 (692,60 zł) i sprowadza się do głoślowej polemiki z ocenami wywiedzionymi i przekonywująco uzasadnionymi przez Sąd I instancji, a także w konsekwencji, z opartymi na tych ocenach wnioskami, które legły następnie u podstaw poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Nie zasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 k.c.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym w obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy /patrz wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6 – 7/76/.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powód w żaden sposób nie udowodnił, że dokonane przez pozwaną wpłaty w wysokości 1.500 zł, 692,60 zł zostały przekazane przez pozwaną w ramach umowy zlecenia (art. 6 k.c.) a nie tytułem spłaty pożyczki.

Natomiast Sąd Okręgowy pominął załączone do apelacji raporty z 2013 roku wpłat. Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być pojmowany w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. W sprawie nie nastąpiła taka zmiana okoliczności. A powód raporty te, mógł przedstawić przed Sądem pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe, a także zważywszy na fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.